

A

KECSKEMÉTI ÜGYVÉD-EGYLET ÉSZREVÉTELEI,

AZ ÜGYVÉD-RENDTARTÁST TÁRGYAZÓ
TÖRVÉNYJAVASLATRA.

Midőn az ügyvéd-rendtartást tárgyzó törvényjavaslat, a magyar királyi igazságügyi ministerium által, új átdolgozással, a nyilvánosságnak átadatott: felhíva éreztük magunkat ennek tanulmányozására, és komoly megvitatására, — egyrésztől messze kiható, s nemcsak az ügyvédi állásra, de az általános jogi életpályára befolyást gyakorló fontosságánál fogva; más résztől pedig az ellene emeltetni hallott, és a vidéki ügyvédi körökben idegenkedést gerjesztő azon kifogások tekintetéből, miszerint az ebben felállíttatni rendelt ügyvédi kamarák, és fegyelmi bírósá-

gok, honunkban ismeretlen, kivételes természetű, idegen intézményekül tekintetnek, melyek az ügyvédi függetlenséggel, önállósággal össze nem egyeztethetők; végre a kötelező jogtudorság életbeléptetése, és joggyakorlat idejének négy évre terjedő meghosszabbítása szempontjából, minthogy ezek is hazánkban ez idő szerint célelLENESeknek, s a külföldi törvényhozások merev utánzásának tartatnak, melytől üdvös eredményeket várni nem lehet.

A mennyiben e törvényjavaslat alapelve: a szabadverseny, s keresztülvitele és biztosítása annak, hogy a hazai ügyvédséget erős testületi szellem és becsületességgel párosult tudományos készség jellegezzé: e tekintetben örömmel üdvözöljük, s alapelvét magunkévá tesszük.

Azonban megfontolván az e tekintetben felhozott ellenvetéseket: jelen sorok által a közfigyelmet azon eszközök bővebb megvizsgálására kívánjuk vezetni, melyeket e javaslat a kitűzött cél elérésére megállapít.

Ezeket illetőleg előterjesztjük nézeteinket mindenek előtt az ügyvédi kamarák behozatala, és ezek kebelében az ügyvédi kar erkölcsi méltóságának megóvását eszközlő

fegyelmi bíróságok alakítása, mint a testületi érdekek legbiztosabb eszközei iránt.

Valamint az állam- és társadalmi életben, úgy az egyes foglalkozások terén is, az önzés, individualizmus, és porlasztás ellenében az erők tömörítése, és az egyének társulása ujabban már a legszükségesebbnek ismertetett fel, — mint ezt a mezőgazdaság-, ipar- és kereskedelmi szabadságra nézve a gazdasági egyletek, ipar- és kereskedelmi kamarák felállításának szükségessége igazolja: úgy az ügyvédi kar tekintélye, erkölcsi súlyának emelése s az egyesek túlkapásai elhárítására, mint szinte a jogtudományok fejlesztésére is a testületté alakulás tekintethetik leginkább célravezető módnak s leghatályosabb eszköznek.

Az ily egyesülésből kifolyó közérzület gyakorolja az egyes tagokra azon hatást, mely szerint azok magánérdekeiket a testületi összérdekeknek mindenkor öntudatosan s teljes megnyugvással alárendelni képesek.

Ezekből kifolyólag meggyőződésünk, hogy a kitűzött cél, átalában képzett s jellemes férfiakat látni az ügyvédi pályán, csakis oly törvény életbeléptetése által érhető el, mely egyrészről az alapos jogképzettség megszerezhetőségét; más részről pedig az ügyvédi karnak tes-

tületté alakulását és a testületi tagok erkölcsi fedhetlenségének szigorú megóvása végett örökös fegyelmi bíróság alakítását lehetővé teszi.

Nem akarjuk alapján elvitatni, azok állításának helyességét, kik a nemzet érzelmeivel, meggyökerezett ősi szokásaival ellenkező idegen jogintézmények, nyakrafőre való behozását üdvösnek lenni nem hiszik; mert a tapasztalat bizonyítja, hogy a történeti multunkat ignoráló, viszonyainkkal, érzelmeinkkel és szokásainkkal öszhangzásba nem hozható idegen törvények — mint nem a mi vérünkből és vérünkhöz valók: sem javunkra nem lehetnek, sem meg nem honosulhatnak.

Ha jelen esetben így állna a dolog, azt mondanók: inkább semmi, mint olyan ügyvédtartási törvényünk legyen, mely előre — már születésekor elítélendő volna.

Azonban a miniszteri javaslatban, az erkölcsi fedhetlenség és alapos jogképzettség — az ügyvédi lét e két sarkoszlopa — megszilárdítását célzó, oly törvény kezdeményezését látjuk: mely által az ügyvédi állás emelése s rendszeresítése mellett, a jogtudomány fejlesztése és igazságszolgáltatásunk jobbátétele is előmozdíttatik. Mint ilyet, sem idegen

törvényhozás okszerűtlen utánzásának, sem az ügyvédi függetlenséggel és önállósággal összeférhetlennek, sem végre történelmi multunkkal s reform törekvéseinkkel ellenkezőnek nem tartjuk; különösen pedig az ügyvédi kamarák és fegyelmi bíróságok behozását az ügyvédi solidaritás elvénél fogva is: a kar jó hírneve, hitele, valamint az egyes tagok erkölcsi feddhetlenségének megóvása és biztosítása végett, határozottan pártoljuk.

S hogy az ügyvédi kamarák és fegyelmi bíróságok nálunk, nem olyan most felkapott idegen eszmék, — és az ügyvéd polgári szabadságával, függetlenségével, önállóságával összeférhetlennek soha sem tekintettek: igazolhatjuk azon reform törekvésekkel, melyek régi kitűnő jogászaink, hírneves táblai ügyvédeink által, hazai jogintézményeink javítására, az ügyvédi tekintély emelésére, már 1848 előtt kezdeményeztettek. Tény ugyanis, hogy a pesti ügyvédi kar, 1841. évi jun. 19-kén ily tárgyú nyilvános összejövetelt tartott; majd ugyan e hó 21-kén ismét összegyülekezvén, testületté alakulása tárgyában, tervezet készítés végett, 21 tagból álló választmányt küldött ki.

Az ekkor kifejezést nyert nézet-irány, a hazai jogirodalom által is felkaroltatott; minek bizonyságául szolgálhat ama munka, mely ifj. Palugyai Imrétől „Ügyvédek. Korszerű tervezet ezek ügyében“ cím alatt 1841-ben jelent meg, s mely egy rendszeres „ügyvédi törvény“ című javaslatot is foglal magában, ugyanazon elvek szerint szerkesztve, mint a mostani. Abban, az ügyvédi kamarák intézménye „ügyvédi testület“; a fegyelmi bíróság pedig „fegyelmi szék“ név alatt hozatott javaslatba s lényegileg a mostani törvényjavaslat csak az újabb viszonyokból származott változások által különbözik amattól. Épen azért, mint saját multunkból és újabbkori reform törekvéseinkből eredőt pártoljuk.

A gyakorló ügyvédség tudományos képzettségének biztosítása végett, a ministeri törvényjavaslat, mint az ügyködhetés „sine qua non“ feltételét: a kötelező jogtudorság életbeléptetését és a joggyakorlat idejének négy évre terjedő meghosszabbítását célozza.

Ellenben azon javaslat, mely „ügyvédi törvény“ cím alatt 1848 előtt keletkezett, a jelzett cél elérésére, az iskolai pályának teljes bevégzésével, s két évig gyakorló ügyvéd mellett s

egy évig, kir. táblai jegyzővé történt felesküvés után kitöltött joggyakorlattal megelégedett.

Mi ennél tovább most sem mennénk.

Már csak azért sem, mert előttünk az 1869. IV. tcikkben, oly törvényhozási előzmény fekszik, mely a bírákra nézve — kik az igazságszolgáltatás terén döntő tényezők — elméleti és gyakorlati képzettség tekintetében, a jogi tanulmányokból valamely nyilvános tanintézetben kiállandó elméleti vizsgán és 3 évi joggyakorlaton kívül egyebet nem kíván.

S ha e ténnyel szemben, igazolhatná is, a ministeri törvényjavaslat megfoghatatlan szigorát, annak szükségessége, hogy az ügyvédi pálya felé törekvő ifjúság túlságosnak tetsző száma kevesbítessék: parificálná, sőt elejtené e látszólagos előnyt ama hátrány, mely abból másfelől, mind általános politikai szempontból, mind különösen az ügyvédi szak-képzettségre nézve okvetlenül bekövetkeznék.

A szakképzettség korunkban — midőn már az emberi élet rövidde vált, nemhogy az összes tudományokat, de még a különfélék összes ágait is az utolsó rejtekig átfürkészni: nem jelenthet sem többet, sem kevesebbet, mint határozott indokolt meggyőződést, valamely tu-

domány egész terjedelmére, s biztos tudomást annak részleteire nézve.

Ennyit sem az iskola, sem a gyakorlat — terjedjen bár folyama négy, öt, sőt több évig — meg nem adhat; a jogtudori cím pedig nem bizonyíthat soha, és nem is bizonyít sehol!

A kiválasztott tudománynak alapos — és mert kimerítő, tehát hosszas tanulmányozása kívántatik ahoz.

De az iskola, a rokon tudományok összegét adván, még pedig valamennyit aránylagos terjedelemben: csupán Ariadne fonalát nyujthatja a tanulónak; nem, hogy a tömkeleg legvégső zugát is legteljesebben kiismerje: hanem csakhogy tájékozza magát, a célra vezető helyes ösvény követésében.

A gyakorlat pedig többnyire ugyanazon alakszerűségek folytonos ismétlése levén, végzett jogász ifjainknál nem annyira eszköze, mint békója a szakképzésnek; mert minden idejüket, a hivatalokhoz járás és másolás veszi igénybe; díjazásuk pedig olyan nyomorult, hogy a mellett ugyan tanulmányozni nem igen lehet kedvök. S ha volna is: mire juthatnának el a ministeri törvényjavaslat eléjük írt feltételei mellett?

Ám vegyünk bizonyos joghallgatót, ki ifjúsága egész hevével törekszik kitűnő, szak-képzett római jogtudós lenni. Miután az első és másod évben szaktárgyával tüzetesebben foglalkozott volna s belőle a jogtörténelmi államvizsgát is letette, egyéb szintén nélkülözhetlen tantárgyak miatt, két évre azzal felhagyni kénytelen. A negyedik év végén birói államvizsgát tesz, öt, hat terjedelmes tárgyból, melyeknek csak értelmes keresztülolvasására több hónap kell. Ekkor gyakorlat végett ügyvédhez megy s jól igyekezve három havi munka után leteszi a politikai államvizsgát is, mert ettől számíttatik a gyakorlati idő. Aztán hozzá fog a tudori szigorlat letételéhez, s szerencséjének tartja, ha annak számos tantárgyaival, a négy évi gyakorlati idő alatt, más irányú elfoglaltatásai miatt sikerrel megbirkózhatnak; még akkor is, ha a szigorlatokon kezdi a gyakorlati idő számbavételét megnyitó pályafutását. Azután jön a két ügyvédi vizsga, mely által megszűnik más keze lába lenni. Hanem ekkor már harmincadik évében jár. A római jog tanulmányozásához ugyan többé hozzá nem fog, — neme-sebb érzelmei tova repültek; keble üres, mint erszénye; nem a holnap, hanem a ma forog szemei előtt; a nyomor kapzsvá tette; vágya

csak az anyagi élvezetek megszerzése vagy biztosítása; tehát sivár ugyan, de gyakorlati szívvel és fejjel család-alapításra gondol, leány és vagyon után néz; vagy mint leggyakrabban történik, agglegény marad, s az „ex omnibus aliquid ex toto nihil“ alapján éldegél tovább.

Ily következményű rendszer üdvös hatásában hitünk nem lehet; annyival kevésbé, mert való az is, hogy hazánkban a jogvégzettek nagy száma s csekély szakképzettsége, nem a tudori oklevél hiányából s a gyakorlati idő rövidségéből származott: hanem felszínre hozá azon rendszertelenség és fegyelem hiány, mely közoktatás-ügyünk terén felburjánzott; ama szerencsétlen közjogi politika, mely miatt csaknem húsz éven keresztül, a közszolgálat el nem vállalása, hazafiúi kötelességnek tartatván, értelmileg és erkölcsileg alkalmatlan egyének egész serege nyert állami alkalmazást; végre ama példátlan zűrzavar, mely a régi magyarjog és osztrákjog közt ingadozó jogéletünkben uralkodóvá lett, annyira, hogy oda jutottunk, miszerint úgy vagyoni jogi, mint bűnügyi viszonyainkat „a bíró bölcs belátása“ szabályozza, mely bölcs belátást véghetetlenül nehéz alaposan tanulmányozni, akár az iskolában, akár a gya-

korlati életben. Nem olyan az, mint a codex. Bajos annak szakértőt találni.

Aztán, ha a valódi tudományos készségség criteriuma, a tudori szigorlat kiállása: miért nem követeltetik az a bírótól is? Hisz a perben utóvégre is a bíró dönt, s ha az képzetlen és tudatlan: az ügyvédi kitünőség ugyan meg nem menti — rendszeres törvénykönyvek mellett sem — az igazságnak ekkép veszélyeztetett uralmát.

De a ministeri törvényjavaslat szóban forgó szigora, nemcsak az ügyvédi szakképzettség biztosítására alkalmatlan: hanem ezen kívül, nemzetgazdasági és pénzügyi hátrányt is okozna; mert a jogi életpálya felé törő ifjabb nemzedék elé túlságos és szükségtelen akadályokat gördíteni igyekszik; felejtván azt, hogy minden akadály, akár időbeli veszteség, akár beszerzési költség természetével bir, a szülékre, nemzetre és kormányra nézve értéket képvisel; elveszített, soha vissza nem térülő értéket, ha az akadály szükségtelenül felidézett volt, vagy leküzdés helyett, elkerülhető lett volna.

A jogi életpályának, e veszteség által csak fokozott költséges elérhetése, nem csupán a közhivatalok jutányos ellátására s így

államháztartásunkra gyakorolna hátrányos viselkedést: hanem törvényhozásilag decretálva, a foglalkozás szabad választására vonatkozó eredeti jog, oly megszorítását foglalná magában, mely az egyéni szabadságon ejtett sérelem jellegét viselné, sőt bűn volna minden szegény-, de jeles tehetség ellen.

Sem a hajlam, sem a képesség, nem feltételeztetik, kedvező anyagi körülményektől. De bevégezett tökélyre jutásukhoz, a vagyon a leghatalmasabb eszköz. Minél inkább csökkentjük ezt, az életpálya szükséges költségeinek szaporítása által: annál többet zárunk ki a cél eléréséből, de csakis eléréséből; mert azért számtalanon megkísérlik, hogy saját maguk és hazájuk javát és dicsőségét, a jogi- vagy nyilvános pályán gyarapítsák. A vagyon hiány miatt hajótörést szenvedett jóakarató kísérlet: a tehetséges szegényt elkeseríti; a gazdag slendriánnak pedig szabadalmul szolgál.

Az osztrákoknál közel annyi a jogász, mint nálunk; míg ügyvéd, nincs harmadrésnyi sem. Hova lesznek ott a jogászok tudori vizsgájukkal s 7 évi gyakorlati idejükkel?... Azon szellemi s épen azért legnyomorultabb és leg-

veszélyesebb proletariatus meghonosulását mozgósítsuk-e elő mi is, mely ott a közélet erőteljes fejlődését csaknem lehetetleníti; míg nálunk, fajunk hevesebb vérmérsékleténél fogva, kiszámíthatlan következményű állami és társadalmi bajoknak lenne szülőanyjává.

Vegyük ehhez ama kétségbevonhatlan igazságot, hogy nem ok nélkül féltett fajunk csekély számát az által sokszorozhatjuk, ha nemzeti politikánk, az anyagilag és szellemileg önálló egyedek szaporítását vezérelvének ismeri; s eléggé indokolt leend: miért nem találunk megnyugovást, oly törvényhozási művelet célbavételében, mely az ifjabb nemzedék minél korábban beálló önállóságra juthatását, a magyarnak gyakorlati eszével és heves, türelmetlen jellemével ellentétes alakszerűségek által, kockára tenni, sőt elejteni akarja!

Meggyőződésünk szerint a jogászok számának kevesbítésére s az ügyvédi szakképzettség emelésére, valóban hatékony és sokkal szerencsésebben megválasztott eszköz volna:

Ha jogászokul csak kellő alapműveltséggel bíró egyének vétetnének fel — s e végett az érettségi vizsgák, jól szervezett állami bizottságok előtt tétetnének le.

Ha a jogászok tanulmányaikból minden tanév végén kiállandó államvizsgára köteleztetnének, oly szigorral, hogy vizsgatétel nélkül, újabb tanévre való átlépésnek hely nem adatnék; mert a tanulói kötelesség be nem töltése, képezi a jogtudatlanság leggazdagabb forrását.

Ha a jogi tanodák a kor követelményeinek megfelelőleg rendeztetnének, s a kitünőbb ifjak, — a mennyiben szegény sorsuak — állami ösztöndíjban részesülnének, hogy az egyetemen magukat jogtudorokká képezhessék.

S hogy továbbá oly egyének, kik kiváló elméleti képzettségükre hivatkozva a közönségesnél nagyobb előnyöket, némi kitüntetést, vagy csakugyan valódi tudományosságot követelő (például tanári) állást igényelnek, oly méltán szoríthatók a jogtudori szigorlatok letételére, mint a tábornokságra vágyók nem közönséges tehetségeik kimutatására — ezt készséggel elismerjük, — és ilyekre óhajtjuk mi is a tudorságot.

E tekintetből hajlandók is vagyunk elfogadni, hogy a törvényjavaslatban kimondott elv szerint a két első jogtudori szigorlat az elméleti államvizsgákkal egyenlőnek tekintessék.

Ellenben homályossága mellett méltánytalanunk tartjuk a törvényjavaslat 5. §. 2 pontját,

midőn ezt mondja: „Jogtanárok az ügyvédi vizsgára bocsáthatók, ha valamely belföldi egyetemen, vagy jogakadémián mint tanárok 3 éven át működtek, az 1. pontban körülírt képesítvénnyel birnak, és két évi ügyvédi gyakorlatot kimutatnak.” — Homályosnak tartjuk azért, mert annak már nincs szüksége kérni az ügyvédi vizsgára bocsátást, a ki ügyvédi gyakorlatot kimutathat, vagyis a ki már ügyvéd. — Talán ügyvéd melletti joggyakorlatot akarna kifejezni a javaslati szöveg? — De a t. javaslat szövege ezt nem fejezi ki, s ezt nem vette fel az 1871. jan. 1-ről közölt első javaslat sem, mely az előírt 4 évi joggyakorlatot, 5 évi jogtanári működéssel pótolhatni megengedte.

E kérdésben mi inkább az 1871-diki javaslatnál kívánunk maradni, azon kikötéssel, hogy ugyan annyi évi önálló jogtanári működés, a hány év a joggyakorlatra kitűzetik, ez utóbbit pótolhassa. — Az ügyvéd mellett joggyakornoki működést a tanári pálya érdekében sem tartjuk a jogtanárra nézve helyeselhetőnek.

Végre, a szakképzettség emelésére hatékony eszköz volna, ha bő alkalom nyújtatnék, az elméleti tanfolyamot államvizsgákkal befejezett jogászoknak, a gyakorlati idő egy részét,

a bíróságok mellett tölthetni el; mit az adna meg: ha ott, a létfenntartást biztosító anyagi előnyben részesülnének; mely ismét, az állam terheinek legcsekélyebb fokozása nélkül eszközlhető lenne, ha ők bizatnának meg ama teendőkkal, melyeket nem állandósított bírósági hivatalnokok is sikerrel végezhetnének. Kivárlólag a végrehajtói tiszt, nagy előnnyel volna reájuk ruházható, mert nélkülözhetővé tenné, a haza szerte nemcsak népszerűtlen, hanem mindinkább gyűlöletesebbé váló s a birói tekintélyt enyészettel fenyegető — újabban honosított végrehajtói intézményt.

Ezeket fontolóra véve, mi a jogtudorság kötelező behozását, és a 4 évi gyakorlati időt határozottan elejteni kívánjuk; s pártoljuk ezek helyett a jogi felső tanodák egyenlő szervezését, úgy hogy ezekben az előszabott ügyvédi-vizsga tárgyait képező jogtudományokból törvényhozásilag megállapítandó felügyelet mellett évenként szigorú elméleti vizsgák hajtassanak végre, — vizsgatétel nélkül újabb tanévre senki át ne léphessen; — szóval: kívánjuk közoktatásügyünk terén a rendszert és fegyelmet. S ezen rendes jogi tanfolyam bevégezésétől, és a megszabott elméleti vizsgák letétele,

illetőleg a jogtudori két első szigorlattal számítandó három évi joggyakorlatot — a törvényjavaslatban megállapított módon — mi az ügyvédi vizsgára bocsátáshoz elegendőnek tartunk.

Ez általános észrevételek után áttérve a vitatott törvényjavaslat részleteire, — nézeteink a megváltoztatni ohajtott pontok iránt következők:

1-ör. A törvényjavaslat 4. §. végéhez kívánjuk ezt hozzá tétetni:

„Az igazságügyminiszter által vizsgáló bizottsági-tagul ügyvédi oklevéllel bíró nevezethetik ki.“

Indokul adjuk: hogy a ki maga ügyvédi oklevéllel nem bír, ilyennek kiadására illetékes sem lehet.

2-or. A törvényjavaslat 5. §. 1. pontja helyett ezt hozzuk javaslatba:

„1. hogy valamely belföldi egyetemen, vagy felső tanodán, a rendes jogi tanfolyamot bevégezte, és az elméleti vizsgákat, illetőleg a jogtudori két első szigorlatot letette.“

3-or. A törvényjavaslat 5. §. 2. pontjának utolsó előtti kikezdésében jogtanárookra vonatkozólag kihagyni véleményezzük ezt:

„és két évi ügyvédi gyakorlatot kimutatnak.

Indokaink: ezekre nézve fentebb előadvák.

4-er. A törvényjavaslat 6. §. 1. pontjában kihagyandónak véljük ezt:

„és azok alapján kiadott rendeletekre.“

5-ör. Ugyancsak a 6. §. 2. pontjában e szavak helyett: „az igazságügyminiszter állapítja meg“; ezt kívánjuk tétetni: „a törvényhozás állapítja meg.“

Indok. A rendeletek halmazával a vizsgatárgyak tömegét szaporítani nem akarjuk.

6-or. A törvényjavaslat 15. §. végéhez hozzá adni kérjük:

„A bíróságokhoz joggyakorlatra felvett ügyvédjelöltek, a bírósági végrehajtók ügyköréhez kapcsolt birói teendőkben kiküldetés mellett jogérvényesen eljárhatnak; mely esetben a díjak őket illetik.“

Indokainkat fentebb erre is előadtuk.

7-er. A törvényjavaslat 46. §. szövegezését ekkép ohajtjuk:

„Az ügyvéd a fél által átadott iratok hűmegőrzéseért és sértetlen kiadásaért, a kép-

viselet vagy az ügy megszűnte után, egy évig felelős; mely felelősség stb.“

Indok. Öt évig tartó ingyenes őrizetre kötelezni az ügyvédet, sem méltányosnak, sem a meghatalmazás elveivel megegyeztetetőnek nem tartjuk; díjt felszámítani pedig a képviselet megszűnte után nem lehet.

8-or. A törvényjavaslat 47. §-át ekkép ohajtjuk szövegezni:

„Ha a képviselet az ügy végbefejezése előtt szűnik meg: az ügyvéd köteles a megbízó kívánatára, a költségekre adott előlegről a félnek legfőlebb 30 nap alatt számot adni, és a fennmaradt összeget visszaszolgáltatni; ha azonban a képviselet az ügyvéd halála miatt szűnt meg, erre három hónap engedtetik.“

Indok. A javaslat nem intézkedik a képviseltetésnek az ügyvéd halálából eredhető megszűnéséről; — ez esetre 3 hónapi határidőt vélünk megállapíttatni a visszaszámolásra.

9-er. A törvényjavaslat 48. §-a végéhez ohajtjuk tenni ezt:

„Ha birói kinevezésből vagy másképen adná is elő magát oly eset, mely szerint az ügyvéd egymással perben álló felek képviseléséhez jut, — köteles erről a bíróságot, illetőleg

az érdekletteket haladék nélkül értesíteni, s érdekeikre — a nyerendő intézkedésig — felügyelni.“

Indok. Ily véletlen eset többször fordul elő, s elmellőzni a felek érdekeinek kockáztatása nélkül nem lehet.

10-er. A törvényjavaslat 74. §. utolsó ki-kezdését megváltoztatni ohajtjuk ekképen:

„Ily határozatok ellen főlebbvitelnek van helye.“

Indok. A védelmet elvonni semmi esetben se ohajtjuk.

A törvényjavaslat többi pontjaira észrevételeink nincsenek.

Kelt a kecskeméti ügyvéd-egyletnek 1874-ik évi január 10-kén tartott közgyűléséből.

Zombory László,
titkár.

Csilléry Benő,
elnök.